

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.,** se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutím žalované ze dne 5. 1. 2010, zn. LOJ/144/2010, sp. zn. 2009/1202/LOJ/FTV, a ze dne 5. 1. 2010, zn. LOJ/146/2010, sp. zn. 2009/1210/LOJ/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2011, č. j. 11 A 129/2010 - 46,

takto:

I. V řízení o kasační stížnosti žalované podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2011, č. j. 11 A 129/2010 - 46, **se pokračuje**.

II. Kasační stížnost **se zamítá**.

III. Žalobkyni **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 5. 1. 2010, zn. LOJ/146/2010, sp. zn. 2009/1210/LOJ/FTV, dospěla žalovaná k závěru, že žalobkyně porušila ustanovení § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění ke dni spáchání protiprávního jednání (dále jen „zákon o vysílání"), tím, že dne 9. 8. 2009 v 09:07:47 hodin (druhé z označených správních rozhodnutí) a dne 30. 8. 2009 v 09:08:10 hodin (správní rozhodnutí uvedené jako první v pořadí) na programu Prima televize odvysílala označení sponzora Lidé a Země, časopis, který obsahoval

reklamní prvky, jež nebyly odděleny od ostatních částí vysílání, a tím porušila zákonnou povinnost zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné od ostatních částí programu. Za toto protiprávní jednání žalovaná udělila žalobkyni pokutu ve výši 50.000,- Kč a uložila jí povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou. Žalovaná v napadeném správním rozhodnutí popsala příslušný spot takto: „otáčející a přibližující se zeměkoule, vpravo nahoře drobný text, www.lideazeme.cz', v obraze dole výrazně sponzor pořadu, poté tři krátké střihy se záběrem sněhového pole, vodopádů a africké vesnice, v závěru spotu velbloudi putující na obzoru proti zapadajícímu slunci, nad nimi je výrazný nápis ‚Lidé a Země', vpravo od něj logo sponzora Mladá fronta, pod velbloudy text ‚Za obzorem čeká svět...', v pravém dolním rohu obrazu záběr na obálku aktuálního 9. čísla časopisu Lidé a Země. Spot doprovázen hudbou a slovy: ‚Tento pořad sponzoruje časopis Lidé a Země. Lidé a Země – za obzorem čeká svět...'." Žalovaná konstatovala, že označení sponzora obsahuje reklamní prvky spočívající zejména v dynamičnosti celé prezentace a odkazech na vlastnosti produktu. Dále žalovaná i s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu vysvětlila, že popsaný spot již naplňuje definici reklamy a překračuje meze stanovené pro obsah sponzorského vzkazu – a to zejména dynamičnost prezentace a odkaz na vlastnosti produktu. Slogan „za obzorem čeká svět" vyvolává v divákovi pocit, že koupí daného produktu se k tomuto prezentovanému exotickému světu může snadno přiblížit.

[2] Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně obsáhlou žalobou ze dne 27. 5. 2010, ve které namítala nedostatečné vymezení skutku, nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí v důsledku nedostatku jeho důvodů, vady správního řízení, nezohlednění některých zákonných kritérií při ukládání pokuty a nesprávné hmotněprávní posouzení obsahu sponzorského vzkazu. Věcná podstata námitek pak spočívala zejména v tom, že odvysílaný spot byl dovoleným sponzorským vzkazem, nikoli nedovolenou neoddělenou reklamou. Žalobkyně dále namítala nedostatečný popis skutku v napadeném rozhodnutí, nedostatečné odůvodnění, proč žalovaná posoudila předmětný spot jako reklamu, vadu řízení spočívající v tom, že žalovaná neumožnila žalobci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, absenci upozornění ve správním spise, nepřezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí pro nevypořádání se se všemi argumenty a důkazními návrhy žalobkyně. V dalším se pak žalobkyně zabývala nesouhlasem s kritérii pro stanovení výše pokuty.

[3] Městský soud v Praze ve věci rozhodl rozsudkem č. j. 11 A 129/2010 - 46 ze dne 3. 2. 2011, kterým napadené rozhodnutí zrušil. V odůvodnění uvedl, že shledal důvodnou žalobní námitku, že žalobce nebyl předem řádně upozorněn podle § 59 zákona o vysílání. Žalovaný se ve svém rozhodnutí odkazuje na upozornění, v němž poukazuje na to, že u reklamy společnosti FINEP nedošlo k oddělení této reklamy od ostatního obsahu. V souzené věci byl žalobci vytýkán obsah konkrétního spotu a jeho dynamický charakter se závěrem, že se ve skutečnosti jedná o reklamu. Pak mu podle názoru městského soudu mělo v minulosti předcházet upozornění na povinnost, aby sponzorský vzkaz neobsahoval dynamické prvky vybízející ke koupi výrobku a aby tento vycházel z požadavků na sponzorský vzkaz, které stanovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku sp. zn. 7 As 81/2005. Městský soud tak dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí nedává dostatečný podklad pro závěr, že byla splněna podmínka předchozího upozornění na porušení zákona. Dále městský soud uvedl, že se ztotožnil s námitkou žalobce, že popis

skutku v napadených rozhodnutích je nedostatečný, nicméně pokud by tato námitka byla jediným důvodem pro možnou úvahu soudu o důvodnosti podané žaloby, zřejmě by městský soud dospěl k závěru, že tato vada sama o sobě není důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Městský soud dále přistoupil k posouzení obsahu popsaného spotu a dospěl k závěru, že dle kritérií dříve stanovených Nejvyšším správním soudem (zejména v již výše zmíněném rozsudku ze dne 9. 11. 2006, č. j. 7 As 75/2005 - 57) skutečně posuzovaný spot naplňuje znaky reklamy a při jeho vysílání je nutno dodržet povinnosti provozovatelů vysílání při vysílání reklamy, a proto bylo udělení pokuty za to, že obchodní sdělení, které naplňuje definiční znaky reklamy, nebylo zřetelně odděleno od ostatních částí programu, zcela na místě. Městský soud pak podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s."), napadené správní rozhodnutí zrušil.

II. Kasační stížnost

[4] Proti napadenému rozsudku městského soudu podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka") kasační stížnost ze dne 9. 3. 2011. V doplnění kasační stížnosti ze dne 3. 5. 2011 stěžovatelka uvedla, že se dovolává kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., přičemž nesouhlasila se způsobem, jímž se městský soud vypořádal s otázkou právního charakteru a „typovosti" upozornění podle § 59 zákona o vysílání a upozornila na dílčí nelogičnosti odůvodnění městského soudu k této otázce. Stěžovatelka rovněž konstatuje, že výrok jejího rozhodnutí byl dostatečný a polemizuje se závěrem soudu, že pokud by správní rozhodnutí obsahovalo pouze jedinou soudem vytýkanou vadu ve specifikaci skutkové podstaty, tak by toto rozhodnutí obstálo.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

K výroku I. tohoto rozsudku

[5] Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením ze dne 8. 9. 2011, č. j. 6 As 25/2011 - 78, o přerušení řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 48 odst. 2 písm. f) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném do 31. 12. 2011, protože v projednávané věci vyvstala otázka, která byla šestým senátem Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 17. 3. 2011, č. j. 6 As 26/2010 - 66, podle ustanovení § 17 s. ř. s. předložena rozšířenému senátu, a to „zda je podmínkou uložení sankce za porušení zákazu neoddělené reklamy (dříve § 48 odst. 4 písm. a), nyní § 49 odst. 1 písm. a) zákona o vysílání) upozornění provozovatele vysílání podle § 59 zákona o vysílání v každém jednotlivém případě, kdy odvysílá místo sponzorského vzkazu neoddělenou reklamu, ač jinak postačuje upozornění precedenční."

[6] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu o této otázce rozhodl usnesením ze dne 3. 4. 2012, č. j. 6 As 26/2010 - 101.

[7] Podle ustanovení § 48 odst. 5 s. ř. s. po odpadnutí překážky předseda senátu i bez návrhu usnesením vysloví, že se v řízení pokračuje. Protože výše uvedeným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu byla vyřešena výše nastíněná otázka, rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 48 odst. 5 s. ř. s. tak, že se v řízení o

kasační stížnosti žalované podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2011, č. j. 11 A 129/2010 - 46, pokračuje.

K výroku II. tohoto rozsudku

[8] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je přípustná, neboť splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že městský soud napadené správní rozhodnutí zrušil z jediného důvodu, a to proto, že žalobou napadené rozhodnutí nedává dostatečný podklad pro závěr, že byla splněna podmínka předchozího upozornění na porušení zákona. O své druhé výtce vůči napadenému správnímu rozhodnutí, spočívající v tom, že popis skutku v napadených rozhodnutích je nedostatečný, městský soud uvedl, že pokud by tato námitka byla jediným důvodem pro možnou úvahu soudu o důvodnosti podané žaloby, zřejmě by městský soud dospěl k závěru, že tato vada sama o sobě není důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. K meritorní otázce, zda posuzovaný spot je či není neoddělenou reklamou, se pak městský soud ztotožnil se závěrem žalované a jednoznačně konstatoval, že posuzovaný spot je reklamou, která by v souladu se zákonem o vysílání měla být oddělena od ostatních částí programu. Lze tedy konstatovat, že jediným důvodem, pro nějž městský soud napadené rozhodnutí žalované zrušil, je závěr, že nebyla řádně splněna podmínka předchozího upozornění na porušení zákona.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve upozorňuje na to, že ve své konstantní judikatuře vychází z toho, že *„zruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu.“* (podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikovaného pod č. 1865/2009 Sb. NSS). V posuzovaném případě pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek městského soudu obstojí v podstatné míře, neboť závěr, že nebyla řádně splněna podmínka předchozího upozornění, obstojí. Nejvyšší správní soud však považuje za potřebné korigovat závěry městského soudu ohledně upozornění podle § 59 zákona o vysílání, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že tuto otázku komplexně vyřešilo výše citované rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 26/2010 - 101.

[11] Podle citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 26/2010 - 101 *„předchozí upozornění podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů o vysílání je s výjimkou případů podle § 59 odst. 4 tohoto zákona nutnou podmínkou postihu za další obdobné*

jednání. Teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, lze jej za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož protiprávnost byl upozorněn, postihnout... Znamená to tedy, že aby ustanovení § 59 odst. 1 až 3 zákona o vysílání plnila svůj účel, musí provozovatel v případech, kdy se mají tato ustanovení uplatnit, dostat reálnou možnost ke zjednání nápravy. K tomu je v první řadě třeba, aby v upozornění podle odst. 1 zmíněného paragrafu bylo příslušné jednání provozovatele dostatečně konkrétně a jednoznačně skutkově popsáno a vymezeno a aby upozornění obsahovalo i dostatečně přezkoumatelnou právní úvahu o tom, jakou povinnost měl provozovatel porušit. Teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, lze jej za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož závadnost byl upozorněn, sankcionovat. Znamená to mimo jiné, že upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání nemůže mít toliko obecně preventivní povahu (např. varování, že nelze vysílat sponzorské vzkazy, které by obsahově měly charakter reklamy). Upozornění podle uvedeného ustanovení je účinné toliko vůči danému konkrétnímu provozovateli, kterému bylo adresováno, a vůči ostatním provozovatelům může působit nanejvýš jako jistý signál regulátora o jím uplatňované správní praxi. Uvedená úvaha neznamená, že jednání, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn, a další jednání, za něž je již sankcionován, musí být ve všech skutkových aspektech totožná. To by nepochybně vedlo k faktické nemožnosti sankcionovat řadu skutků ve své podstatě obdobných, avšak lišících se od sebe drobnými, nevýznamnými nuancemi (např. vícero obsahově shodných či jen nevýznamně odlišných verzí téhož reklamního spotu vysílaných v různých časech, lišících se sice například určitým grafickým, dějovým nebo jiným dílčím aspektem, ale ve svém celkovém vyznění a působení na diváka velmi podobných). Něco takového by odporovalo smyslu a účelu zákona a umožňovalo jeho snadné obcházení, což nelze připustit ... Na druhé straně povaha rozhlasového a televizního vysílání vyžaduje, aby upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání bylo účinné vskutku pouze ve vztahu k takovým navazujícím jednáním, která ve všech podstatných rysech jsou obdobou toho, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn, a o nichž si tedy provozovatel jako profesionál v oboru rozhlasového či televizního vysílání může a musí být jist, že by – stejně jako jednání, na jehož závadnost byl upozorněn – byla regulátorem hodnocena jako závadová. Důvodem pro takový výklad je vysoce variabilní, pestrý, kreativní a jen málo typizovaný obsah rozhlasového a televizního vysílání, zejména pak těch jeho částí, jež jsou svojí podstatou tvůrčím dílem v pravém slova smyslu (uměleckým výtvorem, reportáží, zábavným pořadem aj.), ve spojení s ústavním požadavkem zajištění co možná nejširší svobody projevu. Příliš restriktivní postup by hrozil předběžnou autocenzurou provozovatelů v obavě ze sankcí ze strany regulátora, a tedy by se dostával do rozporu se zákazem cenzury podle čl. 17 odst. 3 Listiny ... Požadavek, aby byla sankcionována jen taková „prostá“ porušení povinností podle zákona o vysílání, která následují po předchozím upozornění na jednání vykazující ve všech podstatných rysech obdobné znaky jako to, za něž má být uložena sankce, je uplatněním principu právní jistoty ve správním trestání ... Důvodem k tomu je i neexistence časového limitu, po jehož uplynutí by předchozí upozornění takříkajíc „přestalo platit“. Ustanovení o prekluzi práva uložit pokutu resp. zahájit správní řízení k jejímu porušení totiž váží prekluzivní lhůty výlučně k rozhodným skutečnostem vztahujícím se k jednání naplňujícímu znaky správního deliktu; časový rámec „platnosti“ předchozího upozornění jimi není žádným způsobem vymezen. Znamená to tedy, že předchozí upozornění platí „věčně“ (po dobu, po kterou provozovatel má licenci či registraci), a proto tím spíše je nutné, aby skutek, jehož se týká, byl velmi přesně a jednoznačně vymezen, neboť tím je determinován i obsah případných navazujících skutků, jež mohou být již sankcionovány. Po provozovateli je nicméně spravedlivé požadovat, aby upozornění, jichž se mu dostalo, schraňoval a řídil se jimi po celou dobu

platnosti licence či registrace, neboť jako profesionál v oboru televizního či rozhlasového vysílání jistě může nastavit vnitřní mechanismy svého fungování tak, aby ti jeho zaměstnanci nebo jiní spolupracovníci, jejichž jednáním může dojít k porušení provozovatelových povinností podle zákona o vysílání, byli o předchozích upozorněních regulátora patřičně informováni a o jejich obsahu a důsledcích proškoleni... Uvedené ustanovení však je nutno vykládat jiným způsobem, a sice tak, že Rada první „prosté" porušení zákona o vysílání určité povahy nesankcionuje, nýbrž na ně provozovatele upozorní a vyzve jej k nápravě (podle povahy věci mu pak případně podle § 59 odst. 2 zákona o vysílání stanoví lhůtu k nápravě, zejména v případech trvajících protiprávních stavů, jejichž faktické odstranění vyžaduje určitý čas). Teprve opakuje-li se závadné jednání (tj. dopustí-li se provozovatel jednání vykazujícího v podstatných rysech obdobné znaky jako to, na jehož závadnost byl upozorněn), je na místě přistoupit k uložení sankce."

[12] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že žalobkyně jako subjekt oprávněný vstupovat prostřednictvím vysílání k miliónům jeho příjemců musí mít dostatečné lidské, finanční a jiné materiální zdroje k tomu, aby mohla dodržovat zákon o vysílání přímo regulující její činnost, a to i v té části, která reguluje vysílání obchodních sdělení, která představují jistě podstatný zdroj příjmů žalobkyně. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je tedy věcí žalobkyně, aby upravila vnitřní postupy hodnocení obchodních sdělení takovým způsobem, aby vyhovovaly parametrům zákona o vysílání. Adresát právní regulace se nemůže svých povinností zprostit tím, že podle jeho subjektivního názoru mu není zřejmé, jak má postupovat, a že mu správní orgán (zde stěžovatelka) dopředu nesdělil, jaký je jeho názor. Pokud žalobkyně vytváří součásti vysílání, jež zákon o vysílání zapovídá (v posuzovaném případě „reklamu, kterou označuje jako sponzoring"), je nutné takovéto počínání klást k její tíži a nikoli k tíži správnímu orgánu v tom směru, že ten nevysvětluje provozovatelům vysílání, že vytvářet obchodní sdělení nesplňující podmínky zákona o vysílání je protiprávní.

[13] Na druhou stranu však stěžovatelka je povinna v každém konkrétním případě jasně odůvodnit, že jí provedené upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání se vztahovalo k takovým jednáním, která ve všech podstatných rysech jsou obdobou toho, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn, a o nichž si tedy provozovatel jako profesionál v oboru rozhlasového či televizního vysílání může a musí být jist, že by – stejně jako jednání, na jehož závadnost byl upozorněn – byla regulátorem hodnocena jako závadová. V posuzované věci nebylo najisto postaveno, zda této své povinnosti stěžovatelka v posuzovaném případě dostála, neboť ani z obsahu správního spisu, ani z napadeného správního rozhodnutí není seznatelné, jak konkrétně souvisel skutek vytčený v upozornění se skutkem, jež je předmětem správního deliktu posuzovaného v této věci. Této své povinnosti by stěžovatelka dostála např. tak, že by text konkrétního upozornění, např. i včetně záznamu či popisu v upozornění vytýkaného spotu, pojala do správního spisu a jeho popis i do správního rozhodnutí. Jak již dříve konstatoval Nejvyšší správní soud: *„Podmínka předchozího upozornění na porušení povinnosti stanovené zákonem podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, je splněna pouze tehdy, pokud Rada pro rozhlasové a televizní vysílání v rozhodnutí o správním deliktu uvede, jaké konkrétní skutkové okolnosti či jednání byly považovány za protiprávní v rámci předchozího upozornění; nepostačuje odkaz na spisové značky předchozích*

rozhodnutí Rady“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 6 As 17/2009 - 94).

[14] Pokud pak stěžovatelka zpochybňuje závěr městského soudu ohledně specifikace skutkové podstaty správního deliktu, pak Nejvyšší správní soud nemá ani vůči závěru, ani vůči argumentaci městského soudu závažnějších výhrad. Městský soud sice stěžovatelce vytkl některé nepřesnosti a nedostatky správního rozhodnutí v této oblasti, avšak poté konstatoval, že tyto nedostatky nejsou takové intenzity, aby samy o sobě vedly soud k rozhodnutí o zrušení napadeného správního rozhodnutí. Pokud však městský soud napadené správní rozhodnutí z jiného důvodu zrušil, pak i tyto vady stěžovateli vytkl, aniž by je však kvalifikoval za natolik závažné, aby způsobily nezákonnost napadeného správního rozhodnutí. Na rozdíl od stěžovatelky zde Nejvyšší správní soud neshledal nelogičnost či vnitřní rozpornost takovéhoto závěru.

[15] Jak již bylo výše uvedeno, důvody napadeného rozhodnutí městského soudu v podstatné míře ostojí, proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodu pro jeho zrušení. V části týkající se upozornění podle § 59 zákona o vysílání jsou pak závěry městského soudu korigovány tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu, to však nic nemění na závěru, že v posuzovaném případě žalovaná nesplnila z výše uvedených důvodů svou právní povinnost, stanovenou jí v § 59 odst. 1 zákona o vysílání.

[16] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (ustanovení § 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

IV. Náhrada nákladů řízení

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení však nepožadovala a ze spisu skutečnosti svědčící o jí vzniklých nákladech řízení o kasační stížnosti nevyplývají. Soud jí proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu